

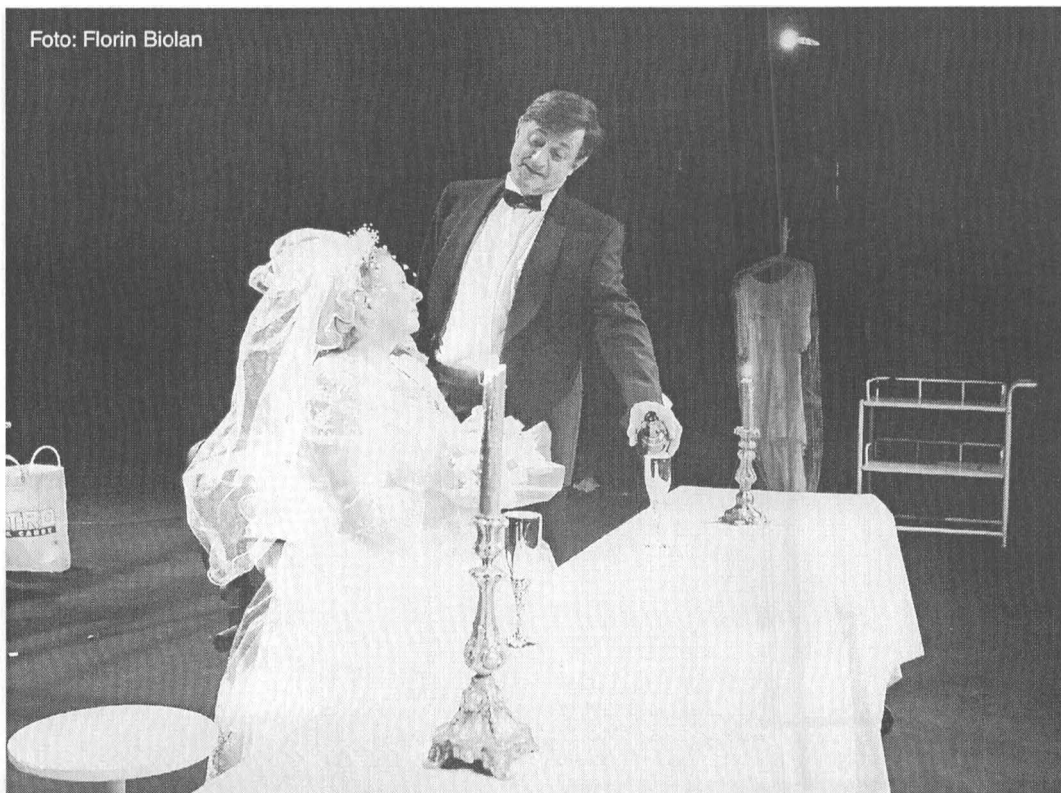
Adrian MIHALACHE

Rusoaica

„Rusoaica“ nu este o femeie, ci un mit. Figura literară a „rusoaicei“ este o sinteză între temperament și devotament, o combinație de imprevizibilitate cu autenticitate. Unii scriitori se lasă fascinați, alții rămân detașați. În prima categorie se situează Gib Mihăescu, care încearcă să-i redea farmecul periculos. În a doua, Alain Bosquet, care o prezintă cu ironie, ca îmbinând „o sensibilitate bolnăvicioasă cu nesimțirea cea mai grosolană“.

Aleksandr Galin, în piesa *Sorry*, pune figura rusoaicei în contextul Rusiei, ca putere aflată în plin proces de descompunere. Inna Rasadina și-a dorit o viață trăită în chip poetic, dar a degingolat până la condiția de infirmieră la morgă. Iuri Zvonariov, iubitul din tinerețe, acum cetățean israelit, vine s-o scoată din subsolul imund și s-o ia cu el în lumea liberă. Bărbatul, deși însurat, îi oferă chiar ceremonia unei căsătorii religioase (cu bani, se poate orice, oriunde), dar femeia, după oarecari oscilații sufletești, preferă să rămână acolo unde e. Interesant este că decizia nu îi este dictată exclusiv nici de ambiguitatea partenerului, nici de înrădăcinarea în mediul cultural autohton, nici de veleitățile de scriitoare. O combinație

Foto: Florin Biolan

Mariana MIHUȚ și Ion CARAMITRU.

complexă de factori imponderabili o fac să renunțe la aventura schimbării radicale. În final, ea își asumă, paradoxal pentru o rusoaică „tipică“, rolul unei Solveig aflată în eternă așteptare, păstrând credința neclintită în partenerul rătăcitor.

Piesa se înscrie în șirul „comediilor de modă veche“ din anii '80, dintre care ne amintim cu plăcere *Într-un parc, pe o bancă*. Suspense-ul este minim, căci deznodământul se prevede cu ușurință. Tânărul și deja renumitul regizor Yuri Kordonsky o pune în valoare pe actrița lui preferată, Mariana Mișuț, dându-i drept partener un alt „monstru sacru“, pe Ion Caramitru. Succesul spectacolului este datorat însă actorilor, nu regizorului. Punerea în scenă dezamăgește prin modul în care este folosit spațiul de joc, cei doi actori fiind nevoiți să alerge prea mult de la o extremitate la alta a scenei. Decorul Ninei Frumușilă, hipertrofiat în raport cu funcționalitatea sa, constă dintr-o încrângătură arborescentă de țevi uzate, care se întinde până dincolo de scenă, la balcon. El oferă, e drept, actorilor posibilitatea ca, prin conturnarea „arborescentă“ să iasă din monotonia unei tipice „piese de cameră“. Monumentalitatea lui deconcentrează, însă. Sugestiile regizorale privind jocul de scenă nu excelează prin originalitate, ci prin repetare. La început, el aprinde, ba veioza, ba casetofonul, ea le stinge, el le reaprinde ș. a. m. d. Lectura notațiilor de jurnal de către erou, având drept scop să sugereze partenerei adevărata lui condiție, este monotonă și fără nerv, în lipsa schimbărilor necesare de postură. Strălucirea indiscutabilă a spectacolului este datorată, în principal, jocului Mariane Mișuț. Ne așteptam, desigur, la o interpretare savuroasă și pitorească, cu detalii pline de autenticitate, ca în scena de *strip-tease*, care este,

Foto: Florin Biolan

În acest sens, admirabilă. Ni se oferă, însă, mai mult decât atât. Mariana Mihuț recurge la o intonație artificială, excelent controlată, aproape o impoziție a vocii, ceea ce conferă personajului o notă sofisticată, extrem de interesantă. Duetul cu cântecul popular rusesc este emoționant, dar stilat, fără nuanțele siropoase, atât de des întâlnite în piesele rusești. Replicile Mariane Mihuț capătă inflexiuni rafinate, care ar merita studiate aprofundat, prin vizionări repetate. Ion Caramitru recurge la soluții mai aproape de naturalitate. Este excelent în scena trezirii după noaptea de beție, când exprimă cu delicatețe sentimentul zădărniceii. În rest, e de o naturalețe cam plată, mulțumindu-se să-și secundeze partenera. Zvonariov este un personaj complex, având, ca emigrant, o identitate variabilă, dificil de gestionat din perspectiva multiplelor modele culturale. În spectacol, nu este decât un dezorientat, bine intenționat.

Mihaela Michailov a conceput programul de sală ca note ipotetice, din jurnalul „de idei” al emigrantului Zvonariov. Textele sunt bine alese și puse în pagină într-un mod inventiv. O lectură atentă a lor ar fi ajutat aprofundarea personajului.

Rămâi, după acest frumos spectacol, cu dorința de a avea alături o „ru-soaică”, măcar din când în când, care să-ți întindă, dimineața, un pahar de vodcă „să te dregi”.

Teatrul Lucia Sturdza Bulandra, București – Sorry de Aleksandr Galin. Regia: Yuri Kordonsky. Scenografia: Nina Brumușilă. Distribuția: Mariana Mihuț (Inna Rasadina), Ion Caramitru (Iuri Zvonariov). Data premierei: ianuarie 2004.

Foto: Florin Biolan